

A KARÁCSONYI ÖRÖM

Lk 2,11

A karácsony az örömszerzés legszebb ünnepe. Amikor karácsony estéjén kigyúlnak a zöldellő fenyőkön a gyertyák, mindannyiunk arcán is felragyog az ajándékozás felett érzett csodálatos öröm szépsége. Mert ezen az estén, karácsony szent estéjén, minden ember örömet óhajt szerezni szeretteinek és felebarátjának. Még a legszegényebb ember is a karácsonyfa alá rejti szerény ajándékát, mert tudja és érzi, hogy karácsony a legszentebb alkalom, amikor igazi örömet tudunk szerezni családjainknak, gyermekeinknek és barátainknak.

Amint napfény, világosság, éltető meleg nélkül nem tudjuk az életet elképzelni, hasonlóképpen igazi keresztény élet sem képzelhető el öröm nélkül. S ha valamilyen — úgy karácsony ünnepén minden keresztény ember felteszi a kérdést: milyen, mekkora örömet hozott ez az ünnep számunkra, milyen, mekkora örömmel szépitettük meg az emberiség életét bár egy órára, egy napra — ezen a napon.

A felolvasott égi üzenetben is arról van szó, hogy a sötétségben, a félelemben, a szomorúságban élők felé felhangzott a karácsonyi evangélium: „Hirdetek néktek nagy örömet, mely az egész népnek öröme lesz.”

Ha fellapozzuk a Bibliát, a Jézus születését megelőző vagy az azokat követő napokról valami meghatározó, bensőséges örömet olvashatunk. Mint márványt az eresz, úgy szövi át ezeket az eseményeket az öröm aranylószálaival az a boldogság, hogy olyan ajándék adatik az emberiség számára, mely az egész népnek öröme lesz.

Említsünk meg ezekből az eseményekből néhányat:

— Mária nyugtalan szívvel várja születendő gyermekét, mert otthonukat idegen elnyomók tartják félelemben és rettegésben. Aztán felkeresi Erzsébetet, aki azt mondja Máriának: „Áldott vagy te az asszonyok között.” — Mária aggódó édesanyjai szíve megnyugszik, s útban hazafelé a leírás szerint a kis magzat *örvendéssel* kezde repesni a szíve alatt. Hazaérve leborul Isten előtt, és így imádkozik: „Magasztalja az én lelkem az Urat és *örvendez* az én lelkem az én megtartó Istenemben” (Lk 1,46—47).

— A három királyok és a pásztorok milyen nagy örömmel vitték ajándékaikat a betlehemi jászolhoz, és hazatértükben *örvendezve* dicsőítik és dicsérik Istent, mindazok felől, amiket hallottak és láttak, amint nékik megmondott (Lk 2,20).

— Es milyen lelki öröm tölthette be az agg, őszhajú Simeont, akiről a Biblia ezt jegyezte fel: „Akkor ő karjaiba vevé őt, és áldá az Istent, és monda: Mostan bocsásd el, Uram, a te szolgádat, a te beszéded szerint békességben, mert látták az én szemeim a te üdvösségedet” (Lk 2,28—30).

Ime, keresztény testvéreim, a félelem, a szomorúság, a rettegés eloszlanak, és az első karácsonyt a mennyei Istentől jövő öröm fénye, melege szépit meg még akkor is, ha a kised szegényes istállóban hozta el a világ számára ezt az örömet.

A gondviselő Isten a bölcsőben szendergő kisedben olyan ajándékot ad a világnak, hogy a mennyei áldás nyomán öröm, boldogság és megnyugvás költözött Mária, a három királyok, a pásztorok, az öreg Simeon lelkébe és szívébe. Ezt az örömet fejezi ki a két évezred óta felhangzó karácsonyi himnusz: „Dicsőség a magasságos mennyekben Istennek és a földön békesség, és az emberekhez jóakarát” (Lk 2,14.) Ezért mondjuk azóta is, hogy karácsony az örömszerzés igazi, áldott ünnepe és egyetlen alkalmá.

Ha Isten teremtet munkáját nézzük, ajándékai között, melyekkel életünket megáldotta, nehéz rangsort felállítani.

Egyszer — a monda szerint — Jézus a kéklő Genezáreti-tó partján pihent tanítványaival. Amíg ő szemeit lehunyva tartotta, a tanítványok vitába bocsátkoztak afelől, hogy mi a legértékesebb, a legdrágább ajándék számukra, amit Istentől kaptak, vagy amihez földi útkon, kenyérszerzésük által eljutottak.

Az egyik tanítvány a napfényre esküdött, mert a nap érleli az aranylós kalászt áldott, meleg kenyérré.

A másik tanítvány a csillogó aranyat vélte a legértékesebbnek, mert sem idő, sem rozsdá nem árthat az aranyknak.

Volt tanítvány, aki az emberek feletti hatalomra vágyott, mert általa lábai alá tudta hajtani, ha kell, az egész világot; — s volt ismét köztük olyan, aki a csillogó ezüstben, pénzben vélte lelki örömét megtalálni, mivel szerinte a vagyon az egyetlen forrása az ember boldogságának és örömének.

Jézus nem aludt, hanem figyelmesen hallgatta a tanítványok vitaközését, aztán így szólt hozzájuk: A csodálatosan szép vetést, ó, hányszor veri el a jég és semmisíti

meg a földműves munkáját; ki ne tudná közületek, hogy az aranyra a tolvajok leselkednek, és a hatalmasok éppen saját kardjaik által vesznek el, és ha út életed utolsó órája, lehet vagyonod, ezüstöd, gazdagságod, semmit sem vihetsz magaddal a mulandó javakból. A legnagyobb érték — szólt a Mester — a mennyei Atyában való hit és az Ő örök gondviselésében való örvendezés! A hitet és ennek nyomán a szívből fakadó örömet jég el nem verheti, tolvajok el nem lophatják, rozsdá meg nem emészti. Olyan ajándékai ezek Istennek, melyek bearanyozzák életünket és imádságunkat.

A fenti példázatban, kedves testvéreim, talán ma karácsony reggelén önmagunkra ismertünk. Nem elég tehát karácsonykor gazdagon vagy szegényesen feldíszíteni a zöldellő fenyőt, nem elég utolsó pénzünket ajándéokra költeni, nem elég csak boldog karácsonyt kívánni egymásnak, hanem szükséges, hogy az ajándék mellé oda-tegyük, ami a legtöbb csomagból a szívekből hiányzik, Isten iránti hálánkat, imánkat és köszönetünket.

Mária milyen csodálatosan is tudja örömét kifejezni: „Magasztalja az én lelkem az Urat és örvendez az én lelkem az én megtartó Istenemben.”

A három királyok és a pásztorok dicsőítik és dicsérik Istent mindazok felől, amit hallottak és láttak, és a halál ajtójában álló agy Simeon lelki örömmel borul le Isten előtt — karjaiban a kised, áldja Istent ezért az örömteli, drága pillanatért, és meghatóan mondja: „Látták szemeim a te üdvösségedet.”

Karácsonyt ünneplő testvéreim! Hitünk szerint Isten az embert öröme teremtette. Ezt bizonyítja karácsony, Jézus születésének minden évben ránk virradó reggele. Kérdem tőletek: akartok-e igazi karácsonyi örömet? — Akartok-e megmaradni a karácsonyi estének áldásában? Akarjátok-e, hogy barázdás arcotokról a karácsonyi öröm ragyogása soha el ne tűnjön? — Ha igen, döbbenjünk rá arra, hogy nekünk is, mint az első karácsony tanúinak, Máriának és a pásztoroknak ajándékozásunkban Istent kell áldanunk, mert ő örök forrása annak, amit keresünk: az örök, tiszta, ragyogó fényben tündöklő lelki boldogságnak!

Ajándékozzuk meg tehát a keresztény világot ezzel az Istentől jövő, mindenkit átfogó örömmel, mert ezáltal lesz szebb imádságunk és igazabb minden cselekvésünk. Ennek pedig egyetlen feltétele van, mégpedig az, hogy számoljuk fel hibáinkat, gyarlóságainkat, és vigyük magunkkal a házsongárdi, havas síron túlról is hangosan tűző költő egyszerű tanácsát, melyet így fogalmazott meg a *Légy szentté, Iam* című versében:

Ember, hívnak a száraz, téli erdők,
hogy virágba borítsd a tar világot,
szikkadt ó-kutak öble bűg utánad,
hogy kristálybuzogású tiszta vízzel töltsd meg őket.
Ezért ma mély örömmel hinned kell,
hogy a kósza fellegek mind biztosan,
kiszabott úton suhannak, s minden
lépted után nyomok maradnak.
Ismerd meg, fiam, óh — a
füben fekvő ember szelíd derűjét,
nyisd ki már az aranykaput, melynek
alján kék patakok zenéje zendül.
Minden bús madarat, szomorka bárányt
végy öledbe, becézz, etess, vigasztalj.
Légy vidám, sugaras, légy szent, fiacskám.

(Dsidá Jenő)

Szikkadt lelkedet töltsd meg te is Isten kristálytisza vizével, s légy igazán szentté, hogy karácsonyi örömdön ott ragyogjon Isten gondviselő és mindent megáldó szeretete. Amen.

DR. IZSÁK VILMOS

EGYHÁZI ÉLET

Egyházi Képviselő Tanács okt. 10-én tartotta meg a III. és nov. 28-án a IV. évnegyedi rendes ülését dr. Kovács Lajos püspök és dr. Barabássy László főgondnok elnöklelte alatt. A Tanács tárgyalta az egyházközsegi, egyházköri és egyetemes egyházi folyó ügyeket, valamint előkészítette a f. é. főtanácsi ülést. Tanács részletesen elemezte az esperesi vizsgálószékek múlt évi munkáját és a Missziói Bizottság általános jelentését az egyház belső életéről és szolgálatáról. Foglalkozott végül az egyház pénzügyi helyzetével, és megállapította az 1975. évi költségvetést.

Egyházi Főtanács dec. 8-án tartotta rendes évi ülését dr. Kovács Lajos püspök és dr. Barabássy László főgondnok elnöklelte alatt. Kolcsár Sándor közügyigazgató imája után dr. Barabássy László elnöklő főgondnok nyitotta meg az ülést. Elnöki megnyitó beszédében értékelte a hívek és az egyház által végzett munkát. „Egy évvel ezelőtt — mondotta — egyszerű feladatok megvalósítását tűztük ki célul abban a reményességben, hogy azok valóra váltása egyetemes értéket szolgál, Isten országa ügyét, a hívő ember minőségi gazdagodását. Az egyházközsegekben, egyházkörökben és egyházi központban folyt munka a fenti gondolatot támasztja alá. Ezért illesse hálánk és köszönetünk azokat, akik áldozatkészségükkel bizonyosságot tettek s akik a minőségi kereszténység ügyét szolgálták.” A jövő feladataira mutatva a következőket mondotta: „Egyházunk megújulásának szükségét felelősséggel, hittel, a híveink iránti megértéssel, jóakarattal úgy kell felfogni, mint mindannyiunkra háruló tennivalót.” A Főtanács üdvözlő táviratot küldött az Allam, Vallásügyi Hivatala és az Országos Békevédelmi Bizottság vezetőinek:

A Főtanács érdeklődésének középpontjában a püspök, E. K. Tanács és Nyugdíjpénztár jelentései állottak, melyek részletesen beszámoltak az egyházi élet valamennyi területén az előző ülés óta végzett munkáról. A jelentések számos, az egyház szolgálatát még eredményesebbé tevő felszólalásokat váltottak ki.

Hűség szolgálatuk és egyházépítő munkájuk elismerésül Főtanács Máthé Zsigmond tb. esperes-ny. lelkésznek és Lőrinczi László úrmösi lelkésznek tiszteletbeli főtanácsi és képviselőtanácsi tag, Kereső Domokosnak (Szentábrahám) a tb. gondnok, Komis Józsefnek (Brassó) a tb. presbiter címet adományozta.

E. K. Tanács előterjesztésére jóváhagyta Andrási György oklándi lelkész megválasztását a Székelykeresztúr-Udvarhelyi egyházkör jegyzői tisztségébe. Az 1975—1978. évek ciklusára a Főtanács megválasztotta az E. K. Tanács 15, a Nyugdíjpénztár Vezető Tanácsa 10 tagját, valamint az állandó bizottságok elnökeit és tagjait.

A Főtanács tudomásul vette a csíkszeredai egyházközség megalakulását és a szászrégeni, marosszentgyörgyi, szováti, jeddi és erdőszentgyörgyi szöványgyülekezeteknek leányegyházközsegekké való átszervezését.

Tudomásul vette az egyházi beszédek és ágendák írására kihirdetett pályázat eredményét, és a pályadíjakat kiosztotta. Végül a Főtanács elfogadta az egyház 1975. évi költségvetését, melynek alapját a hívek fokozottabb egyházfenntartási hozzájárulása képezi.

A főtanácsi istentiszteleten Lőrinczi László úrmösi lelkész prédikált Jn 18,37—38 verse alapján, az énekvezéri szolgálatot Péterffy Gyula ny. zenetanár végezte. A Főtanács tagjai közebéden vettek részt a Teológiai Intézet konviktusában. A hagyományos pohárköszöntőt a Berde-serleggel dr. Mikó Imre főgondnok mondta.